

[Socialministeren.]

at man, trods Forhandlinger i Aarevis netop mellem Organisationerne, ikke er kommet et Skridt videre.

Man kan jo meget vel have en principiel Opfattelse, dikteret af det Samfundsliv, man ønsker skulde være normalt, og saa være nødsaget til at afvige fra denne principielle Opfattelse, dels under Hensyn til særlige Kriseforhold, dels under Hensyn til de særlige politiske Magtforhold. Det vil ikke forekomme nogen mærkeligt, naar jeg siger, at Regeringen, at Socialdemokratiet ofte har været ude for disse Vanskeligheder, netop i de senere Aar, og som de praktiske Folk, de Realitetspolitikere de er, ogsaa har taget skyldigt Hensyn hertil. Men den samme Hensyntagen maa man da ogsaa fra Regeringens Side være berettiget til at kræve af Det konservative Folkeparti, at de altsaa ikke her skyder et Princip frem, naar de faktisk ved, at Organisationerne — jeg skal ikke komme ind paa Grundene hertil — baade med Hensyn til Forhandlinger vedrørende Nedsættelse af Arbejdstiden og med Hensyn til Spørgsmaalet om Overarbejde tilsyneladende ikke er i Stand til at komme videre. Saa kommer det Tidspunkt, hvor man maa sige fra Lovgivningsmagtens, fra Regeringens Side: Forholdene tvinger os til ogsaa paa dette Omraade at søge at skaffe flere i Beskæftigelse, og derfor tager vi Spørgsmaalet op.

Det glædede mig derfor ogsaa at høre, at den ærede Ordfører for Venstre ikke mødte frem med egentlige principielle Betæneligheder ved Forslaget, som han for saa vidt anerkendte tog Hensyn til det praktiske Livs Krav, saaledes som han sagde. Det gør det ogsaa. Det er jo Undtagelsesbestemmelser, her er ikke Tale om noget blankt Forbud mod Overarbejde, her er Hensyntagen til Erhvervslivets Krav i det daglige, saaledes at Forbudet inden for de fastsatte Grænser skulde kunne praktiseres uden at besværliggøre Erhvervslivet eller Produktionen. Men omvendt kan jeg ikke rigtig forstaa den ærede Ordfører for Venstres Betragtninger, naar han siger: Naar der ikke er noget blankt Forbud og Overarbejde i Norvejen højst kan dreje sig om 2—3 pCt., er der saa egentlig nogen Grund til at lovgive her? Ja, det er der jo for Tiden, og hvad enten man nu kan faa 500 Mand i Gang ad denne Vej — og det er jo det mindste Tal, man har talt om —, eller man kan faa 4 000 Mand i Gang — det er det højeste Tal, man har talt om —, eller Sandheden vil komme til at ligge midt imellem, at man kan faa et Par Tusind Mand i Gang,

saa betyder et Par Tusind Arbejdere i Virksomhed for Tiden virkelig noget, ikke alene for de 2 000 Familier, det drejer sig om, men det betyder ogsaa noget samfundsmæssigt, om vi ad forskellige Veje kan faa 2 000 eller 5 000 eller 10 000 Mand i Gang. Det er det, det kommer an paa, og derfor maa jeg meget anmode Venstre om at se paa Sagen ud fra disse Synspunkter, at det har en stor Værdi overhovedet at faa flere i Gang.

Naar den ærede Ordfører for Venstre sagde, at man vil gerne nøjere undersøge, hvor mange det drejer sig om — jeg forstod, at den ærede Ordfører savnede noget statistisk Materiale —, saa vil jeg dertil sige, at det skal jeg naturligvis være meget villig til at fremskaffe. Men jeg vil dog pege paa, at Socialministeriet under 14. December 1933 tilstillede Udvalget et ikke helt ubetydeligt statistisk Materiale, som jeg maa henvise til, og som jeg i og for sig troede man fra Udvalgets Side fandt tilstrækkeligt til at arbejde videre paa Lovforslaget, idet jeg ikke har hørt, at man siden 14. December 1933 — det er nu snart 1½ Aar siden — har stillet noget som helst Krav, heller ikke fra Venstre, om at faa udførligere Materiale fremskaffet gennem Arbejdsgiverforeningen, De samvirkende Fagforbund, Statistisk Departement, eller hvorfra det nu er. Derfor er det jo lidt ejendommeligt, at man nu i Marts 1935 begynder at kritisere det Svar, som man har faaet i December 1933.

Den ærede Ordfører for de Konservative sagde, at han havde ikke ventet, at dette Forslag var blevet fremsat paa ny, endda saa sent i Samlingen, og hans Slutningsbemærkninger lod skinne igennem, at han opfattede dette Forslag som — hvad skal jeg sige — en Slags Kampforslag, rettet imod de Forhandlinger, der i øvrigt var ført om Gennemførelsen af de to andre Forslag, vedrørende nedsat Arbejdstid og Tilskud til Merbeskæftigelse. Saaledes ligger Forholdet jo slet ikke. Jeg har følt mig forpligtet til, uanset hvad der maatte komme ud af de to andre Forslag, at fremsætte dette Forslag paa ny, idet dette Forslag kun er holdt tilbage af Hensyn til de Forhandlinger, jeg har ført i lang Tid vedrørende et Lovforslag om en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden. Thi det er jo givet, at hvis Regeringen vilde være i Stand til at fremsætte eller tage Ansvaret for at fremsætte et Forslag om en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden, ja, saa vilde man ved samme Lejlighed overveje, hvorledes man skulde stille sig med Hensyn til Forslaget om Forbud mod Overarbejde. Da der er gaaet saa lang Tid af Rigsdags-